

40. Naar een westelijker front!

In Brakel heb ik een administratieve job in een smoezelig kantoortje. De twee belangrijkste taken die ik afwisselend moet doen: telexen rondbrengen en telefoonoproepen doorverbinden. Dat gebeurt nog letterlijk, als er een oproep binnenkomt, moet ik een kabel inpluggen in de nummer van de gevraagde dienst of officier. De andere job is om documenten die via telex toekomen te bezorgen aan de juiste dienst of verantwoordelijke.

Na enkele maanden, tijdens een nachtdienst, komt er een bericht binnen dat soldaat-milicien zoveel, Robert Van Vlierden, direct overgebracht moet worden naar kazerne De IJzer, Lüdenscheid. Het telexbericht heeft een code: direct te bezorgen aan de officier van wacht.

Die zit bij zijn gezin in het Belgische getto vlak bij de kazerne. Ik word er met een jeep naartoe gereden om het telexbericht af te geven. 'Die mutatie zal wel om politieke redenen zijn', bromt de man. 'Haal hem maar uit zijn bed en breng hem met een jeep naar Lüdenscheid.'

De verleiding is groot om te vragen of ik dan eerst in mijn bed moet gaan liggen zodat ik eruit gehaald kan worden maar ik vermoed dat het niet de moment is voor flauwe grappen. Het is niet de moment voor stomiteiten want ik ben heel blij. Lüdenscheid is veel dichterbij huis en dus kan ik dan vaker naar huis.

Op de kamer maak ik de andere miliciens wakker om afscheid te nemen. Ze zijn allemaal jaloers vanwege de kortere afstand naar huis. Ik adviseer ze om propaganda te maken voor AMADA als ze dit voorrecht ook willen verwerven.

In Lüdenscheid is er nog meer goed nieuws. De IJzer is blijkbaar de vergaarput voor meerdere subversieve elementen. Dus hier heb ik wat meer aanspraak 's avonds in de kantine.

En er is nog goed nieuws want ik moet hier nagenoeg niks meer doen. Geen deelname aan militaire oefeningen, geen wacht kloppen bij het munitiedepot, helemaal niks meer! Of ik het nu wil of niet, ik krijg passief verzet opgelegd. Ik krijg de boodschap dat ik tuinman zal worden. T., ook een overgeplaatste Amadees, is kaartjesknipper in de cinema. Als ik me goed herinner is er eenmaal per week een film.

De eerste ochtend moet ik me aanmelden bij de sergeant onder wiens hoede ik val. 'Van Vlierden, ge zijt hier officieel ingepland bij de tuindienst. Zoals ge ziet, er is hier geen tuin. Het is hier allemaal beton. Er zijn een paar rozenperken maar die verzorg ik zelf want anders gaan die ook naar de knoppen. Er is een beetje gazon maar die ligt er vanwege de droogte nu al dood bij. Zorg dat we u overdag gewoon niet zien. Loop eens met de kruiwagen door de kazerne en installeer u ergens waar ge niemand in de weg loopt.'

Er valt dus helemaal niks te doen maar ik heb wel een collega om dat samen mee te doen. Die collega is beroepsmilitair en die gast is echt behoorlijk de weg kwijt. Vandaar dat ie allicht deze job kreeg.

Het allereerste wat hij tegen me zegt, is: 'Ik ben zot van chocolade.' Tja, wat moet je daarop zeggen? Ik hou het maar op een: 'Ja, dat vind ik ook wel lekker. Vooral die van Côte d'Or met hazelnoten.'

Ik heb er niet om gevraagd maar hij legt meteen uit waarom hij zot is van chocolade: 'Ik krijg dikke puisten van chocolade en die uitpitsen, dat vind ik het lekkerste wat er is.'

Met die vreemde vogel breng ik dus de zomer van 1976 door, de heetste zomer van de eeuw. Ik pak 's morgens een kruiwagen, leg daar wat boeken in en mijn collega zijn chocolade. Daar leggen we een zeil over en een schop zodat het mooi blijft liggen. We lopen even rond in de kazerne en installeren ons achter een muur tot het break is en mijn collega extra chocolade kan inslaan. Chocolade die sneller smelt dan hij kan eten vanwege de aanhoudende tropische temperaturen.

Ik lees me suf die zomer met naast me een gast die wat in zijn neus peutert, van zijn chocolade geniet, zijn puisten onderzoekt en volstrekt gelukkig lijkt.

Heel af en toe moeten we een klusje doen. We zien dat 's morgens meteen aan het gezicht van onze sergeant. 'Mannen, slecht nieuws. Vandaag moet ge iets doen. Dat kanon moet met mazout opgeblonken worden want we krijgen bezoek. Ge hebt er twee dagen de tijd voor, dus dat moet wel lukken.'

De sergeant vertrouwt me later toe dat er heel regelmatig iemand langs komt om te vragen waarover ik praat en met wie ik contact heb. 'Maar ik zeg niks. Eigenlijk heb ik veel sympathie voor die mannen van Baader-Meinhof.'

Of hij dat zegt om me uit mijn tent te lokken of het echt meent, kan ik niet achterhalen. Ik vertel hem dat ik de RAF een stel criminele idioten vind die in de kaart spelen van extreemrechts.

'Allee gij, ik dacht dat ge meer haren op uw tanden had', is zijn reactie. We hebben het daarna nooit meer over politiek.

Ik heb in elk geval wel veel tijd om na te denken wat ik ga doen na mijn legerdienst.

Naschrift

Tino liet na lezing van dit verhaal op Facebook via mail weten dat hij na tien dagen in Altenrath overgeplaatst werd naar Lüdenschheid. Daar maakten ze van hem eerst kaartjesknipper voor de cinema. Hij verveelde zich daarmee kapot en vroeg een andere job. Hij werd toen barman in de kantine. Jammer dat we daar geen bordje hebben opgehangen: 'Café Den Bolsjewiek.'